

Arrest

nr. 242 972 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANSTEENHUYSE
Kestelstraat 131
9880 AALTER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 juni 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VANSTEENHUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 december 2005 in België een asielaanvraag in onder de naam R.J. Hij verklaart geboren te zijn in april 1989 en dus minderjarig te zijn. Een medisch onderzoek wijst echter uit dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Deze asielaanvraag wordt negatief afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 16 juni 2006. Een bij de Raad van State ingesteld beroep wordt verworpen bij arrest van 8 maart 2010 met nr. 201.646.

1.2. Verzoeker dient op 1 oktober 2015 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Hij erkent dat hij eerder een valse naam en valse geboortedatum en -plaats heeft opgegeven. Hij verklaart dit te hebben gedaan omdat een eerdere asielaanvraag in Nederland negatief was beoordeeld en dit land hem wilde terugsturen naar Sri Lanka. Verzoeker erkent ook dat *“het hele Tsunami verhaal”* dat hij eerder had aangebracht *“niet correct”* is. Dit verzoek wordt negatief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met een arrest van 14 november 2016 met nr. 177 710, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.3. Op 30 oktober 2017 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 april 2018 verklaart de commissaris-generaal dit volgende verzoek onontvankelijk. Bij arrest van 19 december 2018 met nr. 214 323 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Bij brief van 26 december 2018 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde minister verklaart deze aanvraag op 17 juni 2020 onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.12.2018 werd ingediend door:

*[R.L.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Sri Lanka
geboren te Jaffna op [1989]*

volgens zijn verklaringen zou zijn echte identiteit als volgt zijn: [P.J.], geboren op [1986] in Uduvil, Sri Lanka

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkene verklaart geen visum te kunnen aanvragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post omdat hij sedert 1998/1999 in Europa zou verblijven en geen enkele band meer zou hebben met het land van herkomst.

Betrokkene verliet volgens zijn verklaringen Sri Lanka op 12-jarige leeftijd en verbleef in Duitsland, Nederland en België. Hij is nu 32 jaar. Hij verwijst naar de duur van zijn verblijf in België, het feit dat hij zich integreerde en vlot Nederlands spreekt. Betrokkene legt getuigenissen voor die bevestigen dat hij Nederlands spreekt, vriendelijk en behulpzaam is. Hij zou zich de Sri Lankaanse cultuur en de taal niet meer herinneren. Eén van de getuigenissen schrijft over betrokkene dat het een goed geïntegreerde neo-Belg betreft.

Hij vreest vervolgd te zullen worden indien hij terug dient te keren naar Sri Lanka. Hij verklaart tot de tamilgemeenschap te behoren en afkomstig te zijn van Jaffna. Tamils worden volgens hem in Sri Lanka behandeld als tweederangsburgers. Tamils hebben volgens betrokkene nood aan bescherming en hij vreest gefolterd te zullen worden mocht hij terug keren naar Sri Lanka. Betrokkene legt een krantenartikel voor uit 2018 van Al Jazeera: ‘Sri Lanka’s Tamils are at imminent risk after Rajapaksa’s return’.

Bovenstaande aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure

namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten meerdere keren proberen te misleiden door het opgeven van verschillende identiteitsgegevens (waaronder ook zijn leeftijd waarna een botscan werd uitgevoerd en aan het licht kwam dat hij loog over zijn leeftijd) en het voorleggen van valse asielverhalen. Betrokkene heeft zelfs een valse geboorteakte voorgelegd die zijn vriend had opgemaakt. Betrokkene verklaart dat hij Sri Lanka achter zich liet in 1998. Tot de dag van vandaag legt hij nog steeds geen bewijs voor wie hij werkelijk is. Nochtans berust op hem een zekere medewerkingsplicht en het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure.

De problemen die hij voorhoudt, kunnen niet ernstig worden genomen. De Belgische asielinstanties hechten geen geloof aan alle verschillende ingeroepen vluchtmotieven. Er werden flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld. Over talrijke gebeurtenissen bleef hij zeer vaag. Hij geeft tijdens zijn asielinterview tijdens de 2de asielprocedure bijvoorbeeld toe dat het verhaal over de tsunami en de dood van zijn moeder, broer en zussen ten gevolge deze tsunami verzonnen was. Ook de dood van zijn vader die zou zijn neergeschoten had hij verzonnen. Betrokkene maakte nooit aannemelijk dat hij Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging. Hij verklaarde tijdens zijn asielprocedure in Nederland, geen problemen te hebben ondervonden, noch in Jaffna, noch onderweg, noch in Colombo. Hij zegt letterlijk: "Ik wilde eigenlijk in Sri Lanka blijven". Hij kon in Colombo vanwege zijn Sri Lankaanse autoriteiten probleemloos een paspoort verkrijgen waarmee hij legaal naar Europa reisde. Ook de Nederlandse autoriteiten kwamen tot volgend besluit: "Gelet op hetgeen is aangevoerd en hetgeen overigens bekend is, bestaat geen enkel vermoeden dat betrokkene in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging". Betrokkene heeft zich nimmer in een acute vluchtsituatie bevonden, heeft op een legale wijze een paspoort in Colombo aangevraagd en heeft op instigatie van derden zijn land van herkomst verlaten.

De oorlog tussen de Bevrijdingstijgers van Tamil Eelam en het Sri Lankaanse leger kwam in 2009 tot een einde. Er werden sindsdien oprechte stappen ondernomen om de tamil-gemeenschap te verzoenen met de singalese gemeenschap. Uit onderzoek gevoerd door CEDOCA blijkt dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de Bevrijdingstijgers van Tamil Eelam bestaat. Betrokkene gaf zelf aan nooit politiek actief geweest te zijn. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft dat een terugkeer voor betrokkene mogelijk wordt geacht.

De elementen van integratie (kennis van het Nederlands, zijn werkwillegheid en zijn vriendelijke en behulpzame karakter) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dat betrokkene geen enkele band meer zou hebben met Sri Lanka, met de cultuur van Sri Lanka en de taal is niet geloofwaardig. Betrokkene gaat nog regelmatig op bezoek bij Sri Lankaanse vrienden die in Nederland en Frankrijk verblijven en betrokkene heeft nog steeds een familiaal netwerk in Sri Lanka waarmee hij zeer waarschijnlijk nog contacten onderhoudt. Zijn vader, moeder, broer en zussen verblijven nog steeds in Sri Lanka. Betrokkene verklaarde dat zijn vader ook nog broers en zussen heeft in Sri Lanka. Betrokkene heeft waarschijnlijk nog steeds een vriendenkring in Sri Lanka. Hij vernoemde de naam van een zekere [A.] waarmee hij bevriend was. Betrokkene is helemaal niet alleenstaand in Sri Lanka zoals hij de dienst vreemdelingenzaken tracht voor te houden. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met de ordediensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielprocedure en zijn medische regularisatieaanvraag. Hij wist dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Nooit werd hem een beschermingsstatuut toegekend en evenmin een verblijfsvergunning op basis van medische elementen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is voor een procedure, hetzij de asielprocedure, hetzij de medische regularisatieaanvraag, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De duur van zijn verblijf in België en de duur van een procedure verhinderen betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om via de geëigende weg een visum aan te vragen.

Betrokkene verklaarde dat een vriend afkomstig uit dezelfde regio die in Europa verblijft probleemloos terugkeerde naar Sri Lanka. Er zijn geen elementen voorhanden waaruit zou blijken dat hij niet zou

kunnen terugkeren naar Sri Lanka. Betrokkene kan terugvallen op zijn familiaal netwerk in Sri Lanka en een visum aanvragen voor een langdurig legaal verblijf in België. Hij kan daarbij nog steeds een beroep doen op zijn advocate, mevrouw [S.V.].”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Verzoeker verliet Sri Lanka in 1998 op 12-jarige leeftijd en verblijft inmiddels ruim 22 jaar in Europa. Hij kwam in 2000 aan in Nederland en vroeg daar asiel aan. Hij verbleef er legaal tot 2005. Toen zijn asielaanvraag uiteindelijk werd afgewezen, heeft hij asiel aangevraagd in België. Op aanraden van een kennis gebruikte hij hiervoor een valse naam en geboortedatum (zijnde de naam [R.J.]).

[...]

Verzoeker beschikte ook in België door de jaren heen gedurende diverse periodes over een verblijfsrecht.

Hij bouwde in die periodes van afwisselend legaal en illegaal verblijf een privéleven uit op het grondgebied en heeft zich geïntegreerd.

Hij is al sinds 1998 weg uit Sri Lanka en heeft er geen contacten meer, geen netwerk, geen vrienden en niets dat van enig belang is voor zijn persoonlijke identiteit.

Zoals aangehaald, verblijft hij al ruim 2/3 van zijn leven in Europa, waarvan grotendeels in België.

[...]

Verwerende partij stelt dat de aangehaalde elementen in de aanvraag 9bis geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker geen aanvraag om machtiging tot verblijf zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De buitengewone omstandigheden worden niet gedefinieerd en impliceren een grote discretionaire bevoegdheid in hoofde van verwerende partij. Hetgeen haar evenwel niet ontslaat van haar redelijkheidsplicht bij de beoordeling ervan.

Er bestaat bovendien reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoeker zich op grond van het vertrouwensbeginsel kan beroepen om de term buitengewone omstandigheden in te vullen.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

De buitengewone omstandigheden dienen daarenboven ook niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf in België (waarvan ook periodes in legaal verblijf), op de langdurige verblijfprocedures, op de situatie in zijn land van herkomst en op het feit dat hij in België geïntegreerd is en hier een privéleven heeft opgebouwd.

Deze elementen tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid aan om terug te keren naar zijn land van herkomst, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verwerende partij heeft de verschillende elementen die de situatie van verzoeker kenmerken elk op zich en los van elkaar beoordeeld. Uit de motivering blijkt evenwel geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen uitmaken die het verzoeker bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren om louter daar een formaliteit te vervullen.

Verzoeker meent dat het onderzoek niet met de nodige zorgvuldigheid werd uitgevoerd doordat het geheel van elementen niet samen werd beoordeeld.

[...]

Verzoeker is verder ook van oordeel dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM stelt het volgende :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

[...]

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Vast staat evenwel dat dit begrip onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123).

Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon en kan dus ook de relatie met vrienden en kennissen insluiten. (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61).

Aldus maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96).

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83).

[...]

In het licht van artikel 8 EVRM dient er bijgevolg een belangenafweging te worden gemaakt tussen het belang van de vreemdeling en diens privé- en gezinsleven enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving en de openbare orde anderzijds.

Alle feiten en omstandigheden die van betekenis kunnen zijn, dienen met het oog op die belangenafweging in aanmerking te worden genomen.

Wanneer geen enkel element van openbare orde of openbare veiligheid voorhanden is, weegt het private belang van de betrokken persoon zwaarder door.

Bovendien dienen deze gegevens met het oog op de motiveringsplicht kenbaar te worden gemaakt en dient verzoeker in de mogelijkheid te zijn te verifiëren welke feiten in aanmerking werden genomen bij de beoordeling en totstandkoming van de beslissing.

Verzoeker verwijst hiervoor naar eerdere rechtspraak van Uw Raad (o.m. arrest RVV nr. 234 492 van 26 maart 2020) :

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.”

[...]

Het is op heden geheel onduidelijk welke maatschappelijke noodzaak de ingrijpende bestreden maatregel in verzoekers privéleven proportioneel en noodzakelijk maakt.

Dit valt geenszins af te lezen uit de bestreden beslissing.

Meer nog, er is geen enkele motivering opgenomen omtrent deze inmenging en de noodzaak ervan.

De verwerende partij heeft nagelaten een evenredigheidstoets te maken waarbij werd nagegaan of de inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven in verhouding staat tot het belang om hem een beslissing tot onontvankelijkheid te betekenen.

[...]

Er kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn (deels legaal) verblijf in België sedert 2005 (in Nederlands sedert 2000), menselijke contacten en een sociaal netwerk heeft opgebouwd.

Verzoeker wijst op rechtspraak van het EHRM waarbij het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen - zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland - een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

Het staat vast dat verzoeker sinds 2000 in Nederland en sedert 2005 in België verblijft.

Het kan dan ook niet betwist worden dat verzoeker zeer nauwe banden en sociale contacten heeft opgebouwd in België.

De motivering in de bestreden beslissing laat verzoeker evenwel niet toe om na te gaan of er in zijn individuele zaak specifiek rekening werd gehouden met alle elementen omtrent zijn privé- en familieleven.

[...]

Gelet op het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat verwerende partij in gebreke is gebleven over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle elementen en omstandigheden van het privéleven van verzoeker en aangaande het feit dat alle elementen, in hun geheel beoordeeld, wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken.”

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder een door hem in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet heeft beantwoord.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel, moet daarnaast worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker aan de hand van de in zijn aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Verzoeker brengt een theoretisch betoog naar voor over het begrip '*buitengewone omstandigheden*'. Hiermee toont hij echter nog niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet als dusdanig zijn aanvaard.

2.7. Verzoeker herhaalt het gestelde in zijn aanvraag dat hij in 1998 als minderjarige Sri Lanka heeft verlaten en hij sindsdien in Europa heeft verbleven. Eerst in Duitsland en Nederland, en sinds 2005 – toen zijn beperkt verblijf als alleenstaande minderjarige in Nederland een einde nam – in België. Hij stelt dat hij in België, tijdens zijn afwisselend legale en illegale verblijf, een privéleven heeft opgebouwd en hij zich hier heeft geïntegreerd. Hij stelt in Sri Lanka geen contacten, netwerk of vrienden meer te hebben en benadrukt twee derde van zijn leven in Europa, grotendeels in België, te hebben doorgebracht. Hij betoogt dat zijn langdurige ononderbroken verblijf in België met periodes van legaal verblijf, de langdurige verblijfsprocedures, de situatie in zijn land van herkomst en het gegeven dat hij goed geïntegreerd is in België en hier een privéleven heeft opgebouwd, buitengewone omstandigheden uitmaken.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker in zijn aanvraag om de buitengewone omstandigheden aan te tonen enkel uitdrukkelijk wees enerzijds op zijn verblijf in Europa sinds 1998, aanvankelijk als minderjarige, en in België sinds 2005 en anderzijds op het gegeven dat op het ogenblik van de aanvraag zijn meest recente verzoek om internationale bescherming nog hangende was en het gevaar dat hij zou lopen bij een terugkeer naar Sri Lanka omwille van zijn afkomst uit Jaffna en Tamil-origine. Als buitengewone omstandigheden verwees hij niet concreet naar de elementen van zijn integratie of een privéleven in België, de lange duur van zijn verblijfsprocedures of het ontbreken van banden met het land van herkomst.

In ieder geval leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder de verschillende elementen in rekening heeft gebracht.

Verweerder heeft er rekening mee gehouden dat verzoeker Sri Lanka op twaalfjarige leeftijd heeft verlaten en sindsdien in verschillende lidstaten van de Europese Unie heeft verbleven. Verweerder merkt op dat verzoeker tot op de dag van vandaag nog steeds geen bewijs voorlegt van wie hij werkelijk is. Hij wijst op de misleidende identiteitsgegevens die verzoeker in het verleden naar voor heeft gebracht, waaronder ook de voorlegging van een valse geboorteakte. Hij wijst ook op de '*valse asiolverhalen*' die verzoeker in het verleden naar voor bracht.

Verweerder is van mening dat de problemen die verzoeker voorhoudt te zullen kennen bij een terugkeer naar het land van herkomst, niet ernstig kunnen worden genomen. Hij benadrukt dat de Belgische asielinstanties reeds de ongeloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen vluchtmotieven hebben vastgesteld en ook de Nederlandse asielinstanties van mening waren dat verzoeker zich nooit in een acute vluchtsituatie bevond, hij op legale wijze een paspoort heeft gevraagd en hij op instigatie van derden zijn land van herkomst heeft verlaten. Verweerder stelt nog dat de oorlog tussen de Bevrijdingstijgers van Tamil Eelam en het Sri Lankaanse leger in 2009 tot een einde kwam en dat er sindsdien oprechte stappen zijn ondernomen om de Tamil-gemeenschap te verzoenen met de Singalese gemeenschap. Hij wijst erop dat uit een onderzoek van CEDOCA blijkt dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils van wie niet wordt vermoed dat er een band met de Bevrijdingstijgers van Tamil Eelam bestaat.

Hij merkt op dat verzoeker nooit aangaf politiek actief te zijn geweest en dat de Belgische asielinstanties voor verzoeker een terugkeer mogelijk achten.

Verweerder motiveert verder dat de elementen van integratie niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat deze de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoordt waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Hij stelt hierbij ook dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen enkele band meer zou hebben met Sri Lanka en met de taal en cultuur van dit land. Hij merkt op dat verzoeker regelmatig op bezoek gaat bij Sri Lankaanse vrienden die in Nederland en Frankrijk verblijven. Bovendien oordeelt verweerder dat verzoeker nog steeds een familiaal netwerk heeft in Sri Lanka waarmee hij zeer waarschijnlijk nog contacten onderhoudt. Hij stelt dat verzoekers ouders, broer en zussen allen nog in Sri Lanka verblijven en verzoeker aangaf dat ook nog broers en zussen van zijn vader in dit land verblijven. Rekening houdende met het gegeven dat verzoeker de naam van een zekere A. noemde met wie hij bevriend was, wordt vermoed dat verzoeker ook nog een vriendenkring heeft in Sri Lanka. Verweerder is dan ook van mening dat verzoeker helemaal niet “*alleenstaand*” zal zijn in Sri Lanka, zoals hij voorhoudt.

Verweerder stelt vervolgens dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van een verzoek om internationale bescherming of een medische regularisatieaanvraag en hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij merkt op dat alle aanvragen van verzoeker werden afgewezen. Hij oordeelt dat de duur van het verblijf en de duur van een procedure verzoeker nog niet verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om via de geëigende weg een visum te vragen. Hij wijst erop dat verzoeker zelf verwees naar een vriend die uit dezelfde regio afkomstig is en die probleemloos terugkeerde van Europa naar Sri Lanka.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker niet in aanraking kwam met de ordediensten, merkt verweerder ten slotte op dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De verschillende elementen waar verzoeker naar verwijst – met name zijn lange verblijf in Europa en België, de duur van de door hem doorlopen procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming en verblijf tijdens dewelke hij tijdelijk legaal in het land kon verblijven, de situatie in zijn land van herkomst en de elementen van integratie of een privéleven in België – zijn bijgevolg in rekening gebracht. Verweerder heeft op omstandige wijze geduid waarom hij deze elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Door louter aan te geven niet akkoord te gaan met deze door verweerder gedane beoordeling, zonder evenwel concrete argumenten te ontwikkelen tegen de voorziene motieven, toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze beoordeling onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is.

Verzoeker betoogt enkel dat er rekening diende te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen en dat de elementen in hun samenhang genomen wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: “*Bovenstaande aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*”, waarbij de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hem verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.8. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten

onrechte geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn belangen op disproportionele wijze worden benadeeld.

2.9. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zijn verblijfsaanvraag gaf verzoeker niet aan dat hij een gezins- of familieleven heeft in België. Ook thans is dit trouwens niet het geval. Met verwijzing naar zijn integratie en verblijf in België sinds 2005 betoogt hij momenteel wel in dit land een privéleven te hebben opgebouwd, dat volgens hem kon rechtvaardigen dat hij de aanvraag in België indiende en niet vanuit het buitenland. Er dient wel op te worden gewezen dat verzoeker zich in zijn aanvraag als dusdanig geenszins beriep op artikel 8 van het EVRM, noch heeft hij gesproken over een onder dit artikel beschermenswaardig privéleven. In deze omstandigheden kon hij geenszins verwachten dat verweerder in zijn beslissing uitdrukkelijk zou motiveren omtrent artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de ingeroepen elementen van een langdurig verblijf en integratie rekening is gehouden. Verweerder is evenwel van mening dat de elementen van integratie zoals verzoeker deze aanhaalde, alsook de duur van het verblijf en van de in België doorlopen procedures, hem niet verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de geëigende procedure. Er wordt aangestipt dat niet blijkt dat verzoeker enig gevaar zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, dat mag worden aangenomen dat hij er nog een familiaal en/of sociaal netwerk heeft en dat het ongeloofwaardig is dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst en met de taal en cultuur in dit land. Ook wordt aangegeven dat verzoeker er zich van bewust diende te zijn dat hij enkel tijdelijk in België vermocht te blijven in afwachting van het nemen van een beslissing inzake de door hem ingediende verzoeken tot het verkrijgen van internationale bescherming en verblijfsaanvragen en dat hij bij een negatieve uitkomst, wat telkens het geval was, het land diende te verlaten. Verzoeker kan moeilijk volhouden dat verweerder op geen enkele wijze een beoordeling en belangenafweging in het licht van zijn situatie heeft doorgevoerd. Hij kon van deze motieven ook op eenvoudige wijze kennis nemen, door lezing van de bestreden beslissing.

Voor zover een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, wenst de Raad te benadrukken dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in België. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient te worden opgemerkt dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privéleven als een voldongen feit (*"fait accompli"*) er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat, in regel, vreemdelingen in deze situatie niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *"gevestigde vreemdelingen"*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland). Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het EHRM die handelt over *"gevestigde vreemdelingen"*.

In zaken zoals deze die thans voorligt, waarin niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, maar die tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en het bestaan van redenen die verband houden met de immigratiecontrole aan de orde zijn.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken persoon reeds wist dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft zelf aan dat hij als meerderjarige in 2005 naar België is gekomen, nadat hij als alleenstaande minderjarige in Nederland niet langer een beperkt verblijf kon genieten. Hij heeft ervoor geopteerd in België te verblijven, dit ondanks het feit dat zijn verblijfssituatie alhier steeds illegaal, minstens precair, is geweest en al zijn verzoeken tot het verkrijgen van internationale bescherming en verblijfsaanvragen werden afgewezen. Verzoeker kan niet ontkennen dat hij op de hoogte was van zijn illegale dan wel precaire verblijfssituatie. Het loutere gegeven dat verzoeker al die jaren in België heeft doorgebracht toont nog niet aan dat de Belgische Staat een positieve verplichting heeft om hem verder op het grondgebied te laten verblijven of dat hem niet langer kan worden gevraagd om een verblijfsaanvraag in te dienen via de geëigende procedure vanuit het buitenland. Het EHRM stelt zo ook dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij actueel specifieke banden heeft met België die van die aard zijn dat zij maken dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht of die maken dat zulks voor hem bijzonderlijk moeilijk zou zijn. De bestreden beslissing houdt bovendien enkel in dat hij zijn verblijfsaanvraag moet indienen vanuit het buitenland en hierin wordt nog geen standpunt ten gronde ingenomen inzake de aanvraag. Verzoeker blijft wijzen op zijn lange verblijf in Europa en België dat deels '*legaal*' was tijdens de behandeling van zijn verzoeken om internationale bescherming en verblijfsaanvragen en de menselijke contacten en het sociaal netwerk dat hij in België heeft opgebouwd, zonder deze verder te concretiseren. Hiermee toont hij nog niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag vanuit het buitenland zijn belangen op disproportionele wijze benadeelt. Dit geldt des te meer nu verzoeker geenszins ingaat op de volgende motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn banden met Sri Lanka: *"Dat betrokkene geen enkele band meer zou hebben met Sri Lanka, met de cultuur van Sri Lanka en de taal is niet geloofwaardig. Betrokkene gaat nog regelmatig op bezoek bij Sri Lankaanse vrienden die in Nederland en Frankrijk verblijven en betrokkene heeft nog steeds een familiaal netwerk in Sri Lanka waarmee hij zeer waarschijnlijk nog contacten onderhoudt. Zijn vader, moeder, broer en zussen verblijven nog steeds in Sri Lanka. Betrokkene verklaarde dat zijn vader ook nog broers en zussen heeft in Sri Lanka. Betrokkene heeft waarschijnlijk nog steeds een vriendenkring in Sri Lanka. Hij vernoemde de naam van een zekere [A.] waarmee hij bevriend was. Betrokkene is helemaal niet alleenstaand in Sri Lanka zoals hij de dienst vreemdelingenzaken tracht voor te houden."* Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst of elders waar hij kan verblijven niet opnieuw een privéleven kan leiden of dat zulks niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verplichting om in uitvoering van de bestreden beslissing minstens tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, zijn privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt niet dat er in zijn geval sprake zou zijn van rechtmatige verwachtingen die niet werd gehonoreerd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.13. Verzoeker beroept zich ten slotte nog op een schending van het Vluchtelingenverdrag. Hij duidt evenwel noch de concrete bepaling uit dit verdrag die hij geschonden acht noch de wijze waarop deze bepaling dan zou zijn miskend. De bestreden beslissing handelt trouwens ook geenszins over een door verzoeker ingediend verzoek om internationale bescherming. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS